

Arrest

nr. 183 508 van 7 maart 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 augustus 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 augustus 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlagen 13septies en 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 januari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 januari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. GREENLAND, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 8 augustus 2016 de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot het opleggen van een inreisverbod. Deze beslissingen worden verzoeker op dezelfde dag ter kennis gebracht.

Het bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens is gemotiveerd als volgt:

“Aan de Heer die verklaart te heten:

naam: [A.]

voornaam: [H.]

geboortedatum: [...]

geboorteplaats: [...]

nationaliteit: Afghaanse

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

X 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

X artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden van het bevel om het grondgebied te verlaten:

Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in het bezit van de vereiste reisdocumenten op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene verblijft op het Schengen grondgebied zonder een geldig visum. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem afgeleverd zal worden

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn/haar onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres.

Vasthouding

[...]"

Het inreisverbod luidt verder:

"Aan de Heer die verklaart te heten:

naam: [A.]

voornaam: [H.]

geboortedatum: [...]

geboorteplaats: [...]

nationaliteit: Afghaanse

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd, wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 08/08/2016 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

x 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan.

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel."

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de ontvankelijkheid

Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, moet worden gesteld dat deze beslissing overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het is gericht tegen deze beslissing.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een tweede middel, gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, de schending aan van de motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij licht het middel toe als volgt:

“De verwerende partij is tekort gekomen aan haar motiveringsplicht (art. 2 en 3 wet motivering bestuurshandelingen en art. 62 vreemdelingenwet).

Er is voldaan aan de formele of uitdrukkelijke motiveringsplicht wanneer de juridische en feitelijke overwegingen werden opgenomen die aan de beslissing ten grondslag liggen in evenredigheid met het gewicht van de genomen beslissing. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht kan enkel worden nagegaan of er werd uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of deze correct werden beoordeeld en of er op grond hiervan niet onredelijk tot het besluit werd gekomen.

In de beslissing staat dat verzoeker niet in het bezit is van de vereiste documenten en dat er een risico op onderduiken is gelet op het feit dat hij geen gekend verblijfplaats in België heeft.

Men is niet van de juiste feitelijk gegevens er uitgegaan. Verzoeker had recht om in Frankrijk te verblijven tot dat zijn asielpprocedure afgerond is.

Ten slotte is er in de motivering van de door DVZ genomen bestreden beslissing geen enkele verwijzing naar het feit dat verzoeker een asielzoeker is. In die zin is er sprake van een schending van de motiveringsplicht.”

3.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

“De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat uit een vergelijking van de vingerafdrukken d.d. 11 augustus 2016 is gebleken dat verzoeker reeds op 16 juli 2015 een visumaanvraag heeft ingediend in Hongarije en op 4 februari 2016 in Frankrijk. Naar aanleiding hiervan werd door de Belgische autoriteiten op 19 augustus 2016 een overnameverzoek gericht aan de Hongaarse autoriteiten op grond van artikel 18.1.b van de Dublin III Verordening. Verzoeker kan dus niet dienstig voorhouden als zou de thans bestreden beslissing worden uitgevoerd zonder een voorafgaandelijk onderzoek in het kader van de Dublin III Verordening.

Waar hij stelt dat hij het recht heeft om in Frankrijk te verblijven omdat hij daar een asielzoeker zou zijn, dient te worden opgemerkt dat eerst onderzocht dient te worden welke Lidstaat bevoegd is voor de behandeling van de (reeds ingediende) asielaanvraag. Zoals supra reeds aangehaald blijkt dat hiernaar thans een onderzoek wordt gevoerd. Een schending van artikel 3 EVRM wordt niet aangetoond.

Verzoeker betwist niet dat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten en evenmin dat hij geen gekend verblijfsadres heeft. Uit het administratief dossier blijkt bovendien dat verzoeker niet gekend was tot hij op 8 augustus 2016 werd aangetroffen in illegaal verblijf. Het determinerende motief op grond waarvan de beslissing werd genomen wordt niet weerlegd door verzoeker. Bovendien volstaat een eenvoudige lezing van de beslissing om de redenen te kennen op grond waarvan ze genomen werd.”

3.3.1. De Raad benadrukt dat de formele motiveringsplicht zoals voorzien in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 geen ander doel heeft dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen opzichte genomen bestuursbeslissing, en dit op afdoende wijze, zodanig dat hij in staat is te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de hem ter beschikking staande rechtsmiddelen (RvS 4 juli 1996, nr. 60.751). In casu dient te worden gesteld dat de motieven in rechte en in feite van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, niet enkel wat de grond betreft doch ook inzake de

reden dat geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegekend, op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298). De naleving van de formele motiveringsplicht houdt geen verband met de inhoudelijke of juridische correctheid van de in een beslissing tot uiting gebrachte motieven (cf. wat de inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie: Cass. 10 januari 1979, Arr. Cass. 1978-79, 522, alsook wat de feitelijke correctheid betreft: RvS 18 november 1993, nr. 44.948). Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de aangehaalde bepalingen wordt niet aangetoond.

3.3.2. Verzoeker geeft aan dat verweerder bij de afgifte van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens en niet alle relevante gegevens in rekening heeft gebracht. Aldus voert hij wezenlijk de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid verder de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven : 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”

Verzoeker voert aan dat hij gerechtigd is op een verblijf in Frankrijk tot zijn asielprocedure aldaar is afgerond en dat ten onrechte geen rekening wordt gehouden met het gegeven dat hij asielzoeker is.

Het is wezenlijk niet betwist dat verzoeker in België werd aangetroffen zonder dat hij houder was van de vereiste binnenkomstdocumenten, met name nu hij niet in het bezit was van een geldig paspoort en evenmin van een geldig visum. Het gegeven dat verzoeker in een andere lidstaat als asielzoeker gerechtigd zou zijn op een tijdelijk verblijf maakt nog niet dat hij ook verblijfsgerechtigd is in België.

Niettemin dringt de vaststelling zich op dat het thans bestreden bevel verzoeker niet enkel oplegt om het Belgische grondgebied te verlaten doch in beginsel evenzeer dat van de overige Schengenlidstaten.

De Raad stelt vast dat verweerder op het ogenblik van het nemen van het bestreden bevel, blijkens de stukken van het administratief dossier, op zich nog geen kennis had van het gegeven dat verzoeker in een andere lidstaat asiel vroeg. De vraag dient aldus allereerst te worden gesteld of verzoeker dit gegeven dienstig kan inroepen in het kader van huidige procedure.

De Raad wijst er op dat het aanbrenge van gegevens die nog niet voorlagen bij het nemen van de bestreden beslissing niet van rechtswege impliceert dat de Raad hier geen acht op mag slaan. Het toelaten dat dergelijke gegevens in de debatten worden betrokken, is gerechtvaardigd in twee gevallen. Het eerste betreft het geval waarin de administratieve overheid een administratieve rechtshandeling neemt op eigen initiatief m.a.w. zonder dat de verzoekende partij erom gevraagd heeft. Het tweede betreft het geval waarin de administratieve overheid weigert het voordeel te verlenen dat de verzoekende partij heeft gevraagd. In dit geval moet zij reeds in haar aanvraag uiteenzetten waarom zij meent

aanspraak te kunnen maken op het gevraagde. Weliswaar kan de administratieve overheid overwegen haar de gunst te weigeren om redenen waarop de verzoekende partij onmogelijk kon anticiperen bij het indienen van haar aanvraag. In dat geval moet de administratieve overheid haar de gelegenheid geven haar standpunt kenbaar te maken nopens de feiten die aan die redenen ten grondslag liggen en nopens de appreciatie van die feiten (cf. ook in die zin: RvS 8 augustus 1997, nr. 67.691). In casu doet de eerste situatie zich voor. Het bestuur ging op eigen initiatief over tot de afgifte van het bestreden bevel, zonder dat blijkt dat voorafgaandelijk aan het nemen van deze beslissing het hoorrecht werd geëerbiedigd zoals dit nochtans op het bestuur rust (HvJ 10 september 2013, C-383/13, M. G. en N. R.; HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida). In deze situatie dient te worden aangenomen dat verzoeker in het kader van huidige procedure het gegeven dat hij asiel heeft gevraagd in een andere lidstaat kan inroepen en de Raad vermag dit gegeven bij zijn onderzoek te betrekken.

In casu blijkt in dit verband uit de overige stukken van het administratief dossier dat verzoeker zowel in Hongarije als in Frankrijk reeds asiel vroeg (zie vergelijkend vingerafdrukkenonderzoek). Verder blijkt dat verzoeker op 17 juni 2016 in Frankrijk in beroep ging tegen een administratieve beslissing om hem over te dragen aan Hongarije voor de behandeling van zijn asielaanvraag. De uitkomst van deze procedure is niet gekend. Een door verweerder op 19 augustus 2016 aan de Hongaarse autoriteiten gericht terugnameverzoek leidde verder tot een zogenaamd stilzwijgend akkoord. Verzoeker werd niettemin zonder meer vrijgelaten en niet overgedragen aan Hongarije.

Verweerder betoogt dat de determinerende motieven van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten niet worden weerlegd, met name dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten en dat er sprake is van een risico op onderduiken dat rechtvaardigt dat geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegekend. De kritiek van verzoeker kan evenwel zo worden begrepen dat hij aangeeft dat hij thans wordt verplicht het grondgebied van de Schengenlidstaten in het geheel te verlaten, terwijl hij asiel heeft gevraagd in een of meerdere van deze lidstaten en deze aanvraag nog niet zou zijn onderzocht.

In dit verband stelt de Raad vast dat het bestreden bevel stelt dat verzoeker bevel wordt gegeven *“het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengencquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven”*.

In casu blijkt niet dat verzoeker in het bezit is van een geldig reisdocument of van een visum dan wel geldige verblijfstitel in een andere lidstaat waarmee hij gerechtigd is zich te begeven naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn asielaanvraag. Verweerder stelt in het bestreden bevel zo zelf vast dat verzoeker in het bezit is noch van een geldig paspoort noch van een geldig visum. Het thans voorliggende *“attestation de demande d’asile procedure Dublin”* van de Franse autoriteiten, daargelaten de vraag of dit een geldige verblijfstitel is, was verder in ieder geval slechts geldig tot 9 juli 2016 en daarnaast moet in het licht van de voorliggende stukken ook eerder worden aangenomen dat Hongarije de verantwoordelijke lidstaat is. In dit verband wordt gewezen op de bepalingen van de artikelen 19 tot en met 24 van de overeenkomst van 19 juni 1990 ter uitvoering van het tussen de regeringen van de staten van de Benelux Economische Unie, de Bondsrepubliek Duitsland en de Franse Republiek op 14 juni 1985 te Schengen gesloten akkoord betreffende de geleidelijke afschaffing van de controles aan de gemeenschappelijke grenzen (de zgn. Schengenuitvoeringsovereenkomst, *Pb.L.* 22 september 2000, afl. 239, 19). Daarenboven werd in het bestreden bevel met terugleiding naar de grens niet voorzien in een gedwongen overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat en blijkt thans evenmin dat verzoeker, bij zijn invrijheidstelling, in het bezit werd gesteld van de vereiste documenten waarmee hij zich naar de lidstaat bevoegd voor de behandeling van zijn asielaanvraag kan begeven.

In casu dringt de vaststelling zich aldus op dat verweerder voorafgaand aan de afgifte van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten niet aan een zorgvuldige feitenvinding heeft gedaan en aldus bij het nemen van deze beslissing niet alle pertinente gegevens die verzoekers situatie kenmerken in rekening heeft gebracht. De Raad benadrukt dat verzoeker – terwijl hij asiel vroeg in een andere lidstaat waarvan niet blijkt dat deze aanvraag reeds is onderzocht – bevel werd gegeven om het grondgebied van alle Schengenlidstaten te verlaten, weliswaar met het voorbehoud dat dit niet geldt voor die lidstaat waarvoor hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven doch terzelfdertijd vaststellende dat hij beschikt noch over een paspoort noch over een visum en in dit bevel met gedwongen grensleiding evenmin werd voorzien in een gedwongen overdracht aan de voor de asielaanvraag verantwoordelijke lidstaat in het kader waarvan de autoriteiten voor zover nodig zelf de nodige documenten voorzien. Aldus loopt verzoeker wezenlijk, als gevolg van het bestreden bevel, een risico te worden verwijderd van het grondgebied van alle Schengenlidstaten, zonder dat hij de kans krijgt

in de verantwoordelijke lidstaat de asielpcedure te doorlopen en zijn asielaanvraag te zien onderzocht. Het thans bestreden bevel is immers uitvoerbaar. Het verweer in de nota met opmerkingen doet aan deze gedane vaststellingen nog geen afbreuk. Verweerder wijst op een naderhand aan Hongarije gericht terugnameverzoek om te stellen dat het thans bestreden bevel niet zal worden uitgevoerd zonder een voorafgaandelijk onderzoek in het kader van de Dublin III-verordening, doch gaf naderhand zelf aan dat verzoeker op 14 september 2016 werd vrijgesteld en niet werd overgedragen aan de Hongaarse autoriteiten, ondanks een akkoord van deze laatste en zonder dat blijkt dat verzoeker hierbij dan in het bezit werd gesteld van de reisdocumenten die hem moeten toelaten zelf naar de bevoegde lidstaat te reizen. Het thans bestreden bevel blijft uitvoerbaar, zonder dat blijkt dat verzoeker beschikt over de documenten die vereist zijn om zich naar de verantwoordelijke lidstaat te begeven en alzo de garantie heeft dat hij zijn asielaanvraag behandeld kan zien. Aldus blijkt niet dat afbreuk wordt gedaan aan de gedane vaststellingen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aangetoond.

3.3.3. Het middel is, in de aangegeven mate, gegrond en leidt tot de nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Een onderzoek van de overige middelen gericht tegen deze bestreden beslissing dringt zich niet langer op.

3.4. Het thans bestreden inreisverbod stelt uitdrukkelijk gepaard te gaan met het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. De bestaansgrond van dit inreisverbod is ook het gegeven dat verzoeker, in voormelde beslissing tot verwijdering, geen termijn voor het vrijwillig vertrek werd toegestaan.

Er werd vastgesteld dat er reden is om over te gaan tot de nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Ingevolge deze vernietiging wordt de verwijderingsmaatregel van 8 augustus 2016 met terugwerkende kracht uit het rechtsverkeer verwijderd en wordt deze geacht nooit te hebben bestaan. Aldus kan het inreisverbod van dezelfde datum – dat uitdrukkelijk aangeeft gepaard te gaan met deze beslissing tot verwijdering – evenmin standhouden. Gelet op het bepaalde in artikel 74/11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet dient zo ook te worden aangenomen dat geen inreisverbod mogelijk is zonder beslissing tot verwijdering (RvS 18 december 2013, nr. 225.871 en RvS 26 juni 2014, nr. 227.898). Het thans bestreden inreisverbod betreft een accessorium van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten (cf. RvS 16 december 2014, nr. 229.575) en er blijkt niet dat dit kan blijven bestaan los van het bevel om het grondgebied te verlaten waarmee het gepaard gaat. Om deze reden vereist een goede rechtsbedeling dat ook het thans bestreden inreisverbod uit het rechtsverkeer wordt verwijderd via een vernietiging.

Aldus dient geen uitspraak meer te worden gedaan over de door verzoeker aangehaalde middelen gericht tegen het bestreden inreisverbod en het verweer erop ontwikkeld in de nota met opmerkingen.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

5. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 augustus 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en tot het opleggen van een inreisverbod worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven maart tweeduizend zeventien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS